

TRUPUL ȘI SUFLETUL

INTERACȚIUNEA DINTRE SUFLET ȘI TRUP

1. Există trei ipoteze tradiționale referitoare la interacțiunea dintre Suflet și Trup, sau despre acțiunea unuia asupra celuilalt și despre acțiunea lor împreună. Prima este numită Aflux Fizic, a doua Aflux Spiritual, iar cea de-a treia Armonie Prestabilită.

(a) PRIMA interacțiune, numită AFLUX FIZIC, se naște din aspectul iluzoriu al simțurilor și din falsitatea ce derivă de aici. Aceasta apare, analogic vorbind, ca și când obiectele care se văd, deci care sunt percepute de ochi, inundă mintea și determină formarea gândurilor referitoare la acele obiecte. În mod asemănător, vorbirea care este percepută de urechi, pare să inunde mintea și să producă acolo idei; la fel se produce și în cazul simțurilor olfactiv, gustativ și tactil. Deoarece organele acestor simțuri receptează mai întâi impresiile pe care le primesc în lumea exterioară, iar mintea gândește și de asemenea dorește, în funcție de modul în care aceste organe sunt stimulate, vechii filosofi și învățați credeau că afluxul pătrundea de la trup înspre suflet, iar de aici au adoptat ipoteza Afluxului Fizic sau Natural.

(b) Cea de-A DOUA ipoteză, numită SPIRITUALĂ, își are originile în ordine și în legile acesteia. Sufletul este o substanță spirituală, și deci, în mod evident mai pură, principala și lăuntrică, iar corpul este material, așadar grosier, secundar și exterior; și această ipoteză este în concordanță cu legea care spune că ceea ce este mai pur ar trebui să se reverse în ceea ce este mai grosier, ceea ce este principal în ceea ce este secundar, iar interiorul în exterior. Astfel, ceea ce este spiritual pătrunde în ceea ce este material, iar nu invers, în consecință, aplicând minții aceste legi, este normal ca gândurile să pătrundă în simțul vederii, în funcție de starea indusă ochilor de către obiectele situate în fața lor, stare de care mintea dispune după cum vrea ea. Tot la fel, gândurile percepute pătrund în auz, în concordanță cu starea indusă urechilor de către vorbire.

(c) Cea de-a TREIA ipoteză, numită ARMONIE PRESTABILITĂ, se naște din aparențele și greșelile capacității de a raționa; deoarece mintea și corpul acționează în același timp. Totuși, fiecare operație este mai întâi succesivă, mai apoi simultană, operarea succesivă fiind numită Aflux, iar operarea simultană Armonie. Este ca și atunci când, spre exemplu, mai întâi gândim iar apoi vorbim; sau când mai întâi ne dorim ceva iar abia apoi acționăm. La aceste trei ipoteze privind interacțiunea Sufletului cu Trupul nu poate fi adăugată și a patra, pentru că ori sufletul trebuie să opereze asupra trupului, ori trupul asupra sufletului, sau ambele neîntrerupt în același timp.

2. Opinia conform căreia Afluxul Spiritual își are originea în ordine și în legile acesteia, a fost cunoscută și adoptată de către înțelepți și învățați, fiind preferată celorlalte opinii. Tot ceea ce își are originea în ordine este adevăr, iar adevărul, în virtutea propriei sale lumini inerente, se manifestă chiar și în umbra facultăților de judecată în care rezidă ipotezele. Există trei lucruri datorită cărora aceste ipoteze sunt învăluite în întuneric - ignoranța asupra ceea ce este sufletul, ignoranța față de ceea ce este spiritual și ignoranța în ceea ce privește natura afluxului - aceste trei lucruri trebuie mai întâi explicate înainte ca rațiunea să poată vedea adevărul însuși. Deoarece adevărul ipotetic nu este adevărul însuși, ci o presupunere a acestuia. Este ca și un tablou aflat pe un perete, cum am privi la lumina stelelor. Mintea îi atribuie tabloului o formă variind în conformitate cu fantezia sa, dar care nu apare ca fiind diferită după venirea zorilor, când lumina soarelui strălucește asupra lui și nu ne revelează doar trăsăturile generale, ci fiecare dintre părțile sale. Așadar, din umbra adevărului în care rezidă această ipoteză, este produs adevărul deschis, atunci când se cunoaște ce și care este natura a ceea ce este spiritual, respectiv a ceea ce este material; precum și ce și de ce natură este sufletul uman și care este natura afluxului în suflet, iar prin suflet în mintea receptivă și gânditoare, și de aici în corp. Dar aceste subiecte nu se pot explica de către nimeni, dacă nu i s-a îngă-

duit de la Domnul să comunice cu îngerii din lumea spirituală și în același timp, să trăiască alături de oameni în lumea fizică. Și deoarece aceasta mi s-a îngăduit mie, am fost capabil să descriu ce și de ce natură sunt cele două. Această descriere a fost făcută în lucrarea despre *IUBIREA CONJUGALĂ*: referitor la ceea ce este SPIRITUAL, paragrafele 326-329; referitor la SUFLETUL UMAN, în paragraful nr. 315; referitor la AFLUX, în paragraful nr. 380; și mai pe larg la numerele 415-422. Binele care provine din iubire și adevărul care provine din Credință se revarsă de la Dumnezeu înspre om și se revarsă în sufletul omului și este perceput în mintea acestuia. Acesta se revarsă în continuare din gândirea lui înspre vorbirea lui, și din voința lui în acțiunile sale.

Drumul pe care îl parcurge afluxul spiritual precum și punctul originar din care pornește poate fi prezentat în următoarea succesiune:

I. Există două lumi: lumea spirituală sau subtilă, locuită de spirite și îngeri, și lumea fizică sau materială, locuită de oameni.

II. Lumea spirituală a existat de la început și continuă să existe datorită propriului său soare iar lumea fizică datorită soarelui său.

III. Soarele lumii spirituale este iubire pură ce vine de la Dumnezeu, care se află în mijlocul acestuia.

IV. De la soarele spiritual vine căldura și lumina; căldura provenită de la acesta este în esență iubire, iar lumina care vine de la el este în esența ei înțelepciune.

V. Acea căldură și acea lumină se revarsă amândouă asupra omului: căldura în voința lui, unde produce binele iubirii, iar lumina în capacitatea sa de înțelegere, unde produce adevărul înțelepciunii.

VI. Cele două aspecte complementare, lumina și căldura, sau iubirea și înțelepciunea, curg împreună de la Dumnezeu în sufletul omului, mintea, sentimentele și gândurile acestuia, iar de aici la simțurile lui, prin vorbirea și acțiunile trupului său.

VII. Soarele lumii fizice este foc pur, iar lumea fizică a existat de la început și continuă să existe prin intermediul acestuia.

VIII. Tot ceea ce provine de la soarele fizic, privit în sine, este lipsit de viață.

IX. Ceea ce este spiritual este „îmbrăcat” cu ceea ce este fizic, precum un om care îmbracă o haină.

X. Aspectele spirituale înveșmântate în acest fel în om, îi permit acestuia să trăiască precum o ființă rațională și morală, așadar ca un om spiritual.

XI. Receptarea aceluia aflux este în conformitate cu iubirea și înțelepciunea fiecărui om.

XII. Capacitatea omului de a înțelege în om poate fi elevată în lumină, adică în înțelepciunea în care există îngerii cerului, potrivit cultivării motivelor acestuia, iar voința lui poate fi elevată în același mod în focul cerului, adică în iubire, în conformitate cu faptele sale. Însă iubirea voinței nu este elevată dacă omul nu dorește și nu realizează acele lucruri care îi sunt date de înțelepciunea înțelegerii.

XIII. În ceea ce privește animalele, este cu totul altfel.

XIV. Există trei niveluri în lumea spirituală și trei niveluri în lumea fizică, în funcție de care se produc toate afluxurile.

XV. În primul nivel se află limitele, în cel de-al doilea cauzele, iar în cel de-al treilea se află efectele.

XVI. Natura afluxului spiritual de la originea sa și până la efecte este astfel evidentă.

I. EXISTĂ DOUĂ LUMI: LUMEA SPIRITUALĂ SAU SUBTILĂ, LOCUITĂ DE SPIRITE ȘI ÎNGERI ȘI LUMEA FIZICĂ SAU MATERIALĂ, LOCUITĂ DE OAMENI.

3. Faptul că există o lume spirituală, locuită de spirite și îngeri, diferită de lumea fizică (naturală), locuită de oameni, a fost ocultat până în zilele noastre, chiar și în lumea creștină, pentru că nici un înger nu a coborât și nu a rostit cuvinte din gură, iar nici un om nu s-a ridicat ca să-l vadă. De aceea, din cauza ignoranței care există în această lume și a unei credințe îndoielnice cu privire la paradis și infern, omul poate să fie într-atât de orb încât să devină un ateu materialist. Mulțumesc Domnului că i-a făcut plăcere să-mi deschidă vederea sufletului și să o ridice la cer și, mai apoi, să o coboare în infern și să-mi înfățișeze privirii sufletești natura celor două aspecte.

Astfel mi s-a evidențiat faptul că există două lumi distincte una față de cealaltă; una în care toate lucrurile sunt spirituale, numită din această cauză lumea spirituală; iar cealaltă, în care toate lucrurile sunt naturale sau fizice, numită lumea naturală sau fizică. Spiritele și îngerii trăiesc în lumea lor și oamenii într-a lor. Prin moarte, omul trece din lumea fizică în cea spirituală, în care trăiește pentru eternitate. Este necesar să cunoaștem unele informații despre aceste două lumi deoarece lumea spirituală se revarsă în cea fizică și dă naștere tuturor aspectelor sale: oamenii, animalele și, de asemenea, constituie principiul vegetativ din arbori și din plante.

II. LUMEA SPIRITUALĂ A EXISTAT DE LA ÎNCEPUT ȘI CONTINUĂ SĂ EXISTE DATORITĂ PROPRIULUI SĂU SOARE IAR LUMEA FIZICĂ DATORITĂ SOARELUI SĂU

4. Există un soare al lumii spirituale și un altul al lumii fizice și aceasta se datorează faptului că aceste lumi sunt complet diferite una de cealaltă, și în plus, o lume își are originea într-un soare. O lume în care toate lucrurile sunt spirituale nu poate să provină dintr-un soare ale cărui produse sunt fizice, pentru că atunci ar exista doar aflux fizic, ceea ce, este contrar ordinii. Faptul că lumea provine din soare și nu soarele din lume este evident și este urmarea faptului că lumea, precum și toate lucrurile care îi aparțin, subzistă cu ajutorul soarelui; iar subzistența este o dovadă a existenței, deci putem spune că subzistența este existență perpetuă. Astfel, este evident faptul că, dacă soarele ar fi îndepărtat pentru o vreme, lumea sa ar cădea în haos, iar haosul acesta în nimic.

Pot să certific faptul că în lumea spirituală există un soare care este diferit de cel din lumea fizică, pentru că l-am văzut: înfricoșător în aparență, având aproape aceeași mărime ca și soarele nostru și fiind situat la aproximativ aceeași distanță de îngeri precum soarele nostru este față de oameni. Totuși el nu răsare și nici nu apune, ci stă nemișcat într-o atitudine de mijloc între zenit și orizont, acolo de unde îngerii primesc lumina și primăvara sa perpetuă de care se bucură mereu.

Un om căruia îi este dat să gândească și care nu știe nimic despre soarele lumii spirituale, poate deveni nesăbuit în ideea sa despre creația universului. Când ajunge să se gândească cu seriozitate asupra acestui subiect, el nu îl percepe altfel decât ca fiind de la natură; deoarece originea naturii este soarele, căci soarele lui este ca un creator. Mai mult, nimeni nu poate avea o percepție asupra afluxului spiritual dacă nu-i cunoaște și originea: deoarece tot afluxul provine de la soare; afluxul spiritual de la soarele specific lumii spirituale și afluxul fizic de la soarele propriu lumii fizice. Viziunea interioară a unui om, care este viziunea minții și a sufletului, primește afluxuri de la soarele spiritual; dar viziunea exterioară care este a trupului, primește afluxuri de la soarele fizic. Atunci când acționează, afluxurile se unesc, tot așa cum sufletul se unește cu trupul.

De aici, este evident în ce orbire, întuneric și prostie pot cădea cei care nu știu nimic despre lumea spirituală și soarele acesteia, în orbire - pentru că mintea, depinzând numai de ceea ce pot vedea ochii, ajunge, în capacitatea sa de a raționa, să fie precum un liliac care zboară noaptea în toate direcțiile, uneori agățându-se în hainele puse la uscat, în întuneric -

deoarece vederea minții, atunci când vederea ochilor se revarsă în ea din interior, este privată de toată lumina spirituală, și devine precum aceea a unei bufnițe. Și în sfârșit, în prostie - pentru că omul încă mai gândește despre spiritualitate din perspectiva naturii fizice, și nu altfel, deci în consecință într-un mod idiot, nebunesc și nesăbuit.

III. SOARELE LUMII SPIRITUALE ESTE IUBIRE PURĂ CE VINE DE LA DUMNEZEU, CARE SE AFLĂ ÎN MIJLOCUL ACESTUIA

5. Lucrurile spirituale nu pot proveni din nimic altceva decât din iubire, nici iubirea din altă sursă decât din Dumnezeu, care este iubirea însăși. În consecință, soarele lumii spirituale, de la care izvorăsc toate lucrurile spirituale precum dintr-o fântână, este iubire pură provenind de la Dumnezeu, care este în mijlocul acestuia. Acest soare nu este Dumnezeu, dar provine de la Dumnezeu: este cea mai apropiată sferă din jurul Său, deci o emanație a puterii lui Dumnezeu. Cu ajutorul acestui soare, Dumnezeu a creat universul; prin care se înțelege unitatea tuturor lumilor considerate ca un întreg, și care sunt atât de numeroase precum stelele de pe bolta cerească.

Creația a fost înfăptuită cu ajutorul aceluia soare, care este iubire pură, deci de către Dumnezeu, deoarece iubirea este chiar Ființa vieții și înțelepciunea Manifestarea vieții de acolo și deci, toate lucrurile au fost create din iubire cu ajutorul înțelepciunii. Acesta este de fapt și înțelesul cuvintelor din Evanghelia după Ioan: „Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El: și lumea a fost făcută prin El” (Ioan 1:1, 3, 10). Aici Cuvântul reprezintă Adevărul Divin, precum și înțelepciunea Divină și de aceea, aici Cuvântul este numit „lumina care iluminează pe oricare om”, așa cum înțelepciunea Divină o face cu ajutorul Adevărului Divin.

Cei care trag concluzia că originea lumilor se află în orice altă sursă decât în Iubirea Divină, cu ajutorul înțelepciunii Divine, se amăgesc precum cei bolnavi mintal, care consideră că aparițiile spectrale sunt oameni, fantomele - obiecte luminoase, iar faptele imaginare le consideră ca fiind reale. Universul este o creație coerentă, înfăptuită din iubire, cu ajutorul cunoașterii și veți înțelege aceasta, dacă sunteți capabili să vedeți conexiunea lucrurilor în ordine, de la primele până la ultimele principii.

Așa cum Dumnezeu este Unul, așa și soarele spiritual este unul. Lucrurile spirituale nu pot oferi indicii exacte despre expansiunea spațiului, deoarece acestea derivă din el. Esența și existența, care sunt fără spațiu, se află peste tot în toate spațiile fără a ocupa un spațiu propriu-zis; astfel Iubirea Divină este pretutindeni de la începuturile universului și până la marginile acestuia. Rațiunea vede prea puțin faptul că Divinul umple totul, iar o asemenea umplere menține totul în starea în care a fost creat inițial. Doar atunci când este pătrunsă de natura iubirii așa cum este aceasta în sine, rațiunea înțelege misterele creației.

IV. DE LA SOARELE SPIRITUAL VINE CĂLDURA ȘI LUMINA. CĂLDURA PROVENITĂ DE LA ACESTA ESTE ÎN ESENȚĂ IUBIRE, IAR LUMINA CARE VINE DE LA EL ESTE ÎN ESENȚA EI ÎNTELEPCIUNE

6. Este bine știut faptul că în lume și în limbajul obișnuit al preoților, Iubirea Divină este exprimată prin foc. Atunci când rugăciunea se face către focul divin, poate umple inima și aprinde dorințele sfinte de a-L venera pe Dumnezeu din cauză că focul corespunde iubirii, așadar o reprezintă. Astfel a apărut Dumnezeu în fața lui Moise, ca un foc într-o tufă, și în același fel a apărut în fața fiilor lui Israel pe muntele Sinai. Și astfel Dumnezeu a poruncit ca focul de pe altar să ardă în mod continuu, pentru ca luminile în sfeșnicele din tabernacul să fie aprinse în fiecare seară. Aceste porunci au fost date pentru că focul semnifică iubirea.

Căldura unui asemenea foc este doar efectul iubirii. Astfel, omul este aprins, se înfierbântă și îl cuprind flăcările, iar iubirea lui este consumată în stăruință sau în flacăra mâniei. Căldura sângelui sau căldura vitală a oamenilor și a animalelor în general, provine tot din iubire, și se constituie atunci în însăși viața lor. Nici măcar focul infernului nu este altceva decât iubire, dar o iubire opusă iubirii cerești. Astfel, așa cum s-a afirmat mai sus, Iubirea Divină le apare îngerilor precum un soare în lumea lor, la fel de puternic ca și soarele nostru, îngerii se bucură de această căldură în funcție de modul lor de a percepe iubirea ce provine de la Dumnezeu prin intermediul soarelui.

De aici rezultă faptul că lumina este în esența sa înțelepciune; pentru că iubirea și înțelepciunea, ca și Ființa și Manifestarea, sunt indivizibile, deoarece iubirea se manifestă prin înțelepciune și în concordanță cu ea. Aceasta este la fel ca în lumea noastră când, în timpul primăverii căldura se unește cu lumina pentru a produce germinarea, iar mai târziu, fructul. Mai mult, cu toții știm că, căldura spirituală este iubire și lumina spirituală este înțelepciune deoarece omul se „încălzește” pe măsură ce iubește și înțelegerea sa spirituală este mult mărită pe măsura amplificării înțelepciunii sale.

Am văzut adesea acea lumină spirituală. Ea depășește lumina fizică în strălucire și splendoare, pentru că ea este strălucirea și splendoarea în esența sa: apărând ca fiind de o natură intens strălucitoare, precum hainele Domnului o dată cu schimbarea la față (Marcu 9:3; Luca 9:29). Deoarece lumina este înțelepciune, Domnul ni se arată ca fiind lumina ce se revarsă asupra fiecărui om (Ioan 1:9); sau ca fiind lumina însăși (Ioan 3:19; 8:12; 12:35; 36, 46).

Se crede că lumina fizică provine din lumina lumii noastre, dar ea de fapt provine de la lumina soarelui lumii spirituale. Această credință există pentru că percepția minții decurge din ceea ce percepe ochiul. Dar dacă ar fi așa, ar exista afluz fizic și nu spiritual.

V. ACEA CĂLDURĂ ȘI ACEA LUMINĂ SE REVARSA AMÂNDOUĂ ASUPRA OMULUI: CĂLDURA ÎN VOIŢA LUI, UNDE PRODUCE BINELE IUBIRII, IAR LUMINA ÎN CAPACITATEA SA DE ÎNŢELEGERE, UNDE PRODUCE ADEVĂRUL ÎNŢELEPCIUNII.

7. Este bine știut faptul că toate lucrurile sunt legate de bine și adevăr și că nu este nici măcar un singur lucru în existență care să nu fie legat de cele două. Din acest motiv există în om două receptoare: unul care este receptorul binelui, numit voința; și un altul care este receptorul adevărului, numit înțelegere. Așa cum binele este al iubirii și adevărul al înțelepciunii, voința este receptorul iubirii, iar înțelegerea receptorul înțelepciunii. Binele este al iubirii, pentru că un om iubește ceea ce vrea, iar când pune în aplicare aceasta, el îl numește „bine”; iar adevărul este caracteristica înțelepciunii, pentru că toată înțelepciunea se naște din adevăruri. Într-adevăr, binele care pentru un om înțelept este adevăr devine un bine atunci când acesta dorește și când acționează în această direcție.

Cel care nu distinge bine între acești doi receptori ai vieții, care sunt voința și înțelegerea, și nu își formează o noțiune clară în privința lor, încearcă în van să înțeleagă natura afluzului spiritual. Aceasta are loc deoarece există un afluz în voință și un afluz în înțelegere, în voința omului există un afluz al binelui iubirii, iar în înțelegerea sa există un afluz al adevărului înțelepciunii. Fiecare dintre acestea provin de la Dumnezeu, direct prin intermediul soarelui în mijlocul căruia El se află, și indirect prin cerul îngerilor. Acești doi receptori, voința și înțelegerea, sunt la fel de distincți ca și căldura de lumină; deoarece, așa cum s-a precizat mai sus, voința primește căldura cerului, care în esență este iubire, iar înțelegerea primește lumina lui, care este în esența sa înțelepciune.

De la mintea umană există un afluz înspre vorbire, și un afluz în acțiune. Afluzul în vorbire este de la voință prin înțelegere dar afluzul în acțiune este de la înțelegerea prin voin-

ță. Cei care sunt familiarizați doar cu afluxul înțelegerii și în același timp nu sunt cu cel al voinței, și care gândesc și trag concluzii de la acest nivel, sunt ca și persoanele cu un singur ochi, care văd doar o față a obiectelor și nu văd în același timp și cealaltă față, sau precum ciungii, care își folosesc singura lor mână, sau precum ologii, care sar într-un picior sprijinindu-se în cârjă. Din aceste câteva observații este clar că acea căldură spirituală se revarsă în înțelegerea omului și produce binele iubirii și acea lumină spirituală se revarsă în înțelegerea lui, producând adevărul înțelepciunii.

VI. CELE DOUĂ ASPECTE COMPLEMENTARE, LUMINA ȘI CĂLDURA, SAU IUBIREA ȘI ÎNTELEPCIUNEA, CURG ÎMPREUNĂ DE LA DUMNEZEU ÎN SUFLETUL OMULUI, MINTEA, SENTIMENTELE ȘI GÂNDURILE ACESTUIA, IAR DE AICI LA SIMȚURILE LUI, PRIN VORBIREA ȘI ACȚIUNILE TRUPULUI SĂU.

8. Afluxul spiritual, tratat cu atenție până în zilele noastre de către oamenii inspirați, se realizează de la suflet la trup, însă nimeni nu a tratat îndeajuns cum trece afluxul prin suflet și deci astfel, prin trup. Este cunoscut faptul că tot binele vine din iubire și tot adevărul credinței vine de la Dumnezeu în om, iar acele lucruri care curg de la Dumnezeu curg mai întâi prin sufletul lui în mintea lui rațională și prin aceasta în părțile care constituie corpul. Dacă cineva cercetează afluxul spiritual în orice altă manieră, acesta este precum cel care oprește cursul unei fântâni continuând să caute acolo izvoare perene; sau precum cel care determină originea unui copac după rădăcini, iar *nu* după semințele sale; sau precum cel care studiază rezultatele separat de sursa lor.

Sufletul nu este viața însăși, dar este un vas al vieții de la Dumnezeu, care este viața însăși. Toate afluxurile vin de la viață, deci de la Dumnezeu. Acest adevăr se exprimă prin afirmația biblică: „Domnul Dumnezeu i-a suflat în nări suflare de viață și omul s-a făcut astfel un suflet viu” (Gen. 2:7). A sufla în nări suflul vieții semnifică a implanta percepția bineului și a adevărului. Domnul spune de asemenea despre El însuși: „Căci după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine” (Ioan 5:26): viața în sine este Dumnezeu; și viața sufletului este viață curgând de la Dumnezeu.

Întrucât afluxul provine de la viață, iar viața operează prin intermediul receptorilor săi - cel mai intim receptor al omului fiind chiar sufletul său - ca să fie mai bine înțeles acel aflux, este necesar să începem de la Dumnezeu, iar nu de la un factor intermediar, pentru că altfel doctrina noastră ar fi ca o căruță care nu are roți, sau ca o corabie fără pânze. De altfel, am vorbit în capitolele precedente despre soarele lumii spirituale în mijlocul căruia se află Dumnezeu (cap. 5); și despre cum se produce afluxul iubirii și al înțelepciunii, deci al vieții (cap. 6,7).

Viața curge de la Dumnezeu în om prin suflet, iar din suflet în mintea omului, în sentimentele și gândurile sale; iar din acestea în simțuri, vorbirea concretizându-se apoi prin acțiunile corpului. Această succesiune aparține ordinii specifice vieții. De asemenea, mintea este subordonată sufletului iar trupul este subordonat minții. Mintea de asemenea are două vieți, una este viața voinței și cealaltă a capacității de înțelegere. Viața voinței sale este binele iubirii, din care derivă sentimentele. Viața capacității de înțelegere este adevărul înțelepciunii, din care derivă gândurile: mintea trăind prin mijloace recente și vechi. Pe de altă parte, simțurile, vorbirea și acțiunile reprezintă viața corpului, acestea fiind derivate din suflet prin intermediul minții în ordinea în care sunt așezate; un om înțelept înțelege toate acestea chiar fără o examinare îndelungată.

Sufletul omului, fiind o substanță spirituală superioară, primește aflux de la Dumnezeu indirect prin intermediul lumii spirituale; iar trupul, fiind compus din substanțe fizice, care sunt numite materie, primește aflux de la Dumnezeu indirect prin lumea naturală.

Binele iubirii și adevărul înțelepciunii se revarsă de la Dumnezeu în sufletul omului combinate, adică unite într-unul singur. Dar ulterior sunt despărțite de oameni, fiind unite numai în cei care se lasă conduși de Dumnezeu, după cum veți vedea în următoarele capitole.

VII. SOARELE LUMII FIZICE ESTE FOC PUR, IAR LUMEA FIZICĂ A EXISTAT DE LA ÎNCEPUT ȘI CONTINUĂ SĂ EXISTE PRIN INTERMEDIUL ACESTUIA.

9. Această natură și lumea ei - prin care subînțelegem atmosferele și tărâmurile numite planete, printre care este și globul terestru pe care sălășluim noi împreună cu toate lucrurile care an de an îi înfrumusețează suprafața - subzistă numai datorită soarelui, care este centrul lor și care, prin razele luminii sale și fluctuațiile căldurii sale este prezent pretutindeni. Toată lumea știe cu siguranță aceasta din propria experiență. Acest lucru este demonstrat de simțuri dar reiese și din scrierile care tratează felul în care lumea a fost populată. Astfel, subzistența perpetuă provine din această sursă. De asemenea putem concluziona, cu siguranță, că existența se repetă mereu și mereu; deoarece a subzista perpetuu înseamnă a exista perpetuu, asemeni oricărui lucru care a existat mai întâi. De aici rezultă faptul că lumea naturală a fost creată de Dumnezeu cu ajutorul acestui soare care este o cauză secundară.

Faptul că există lucruri și fenomene fizice și lucruri și fenomene spirituale, total distincte unele de celelalte, și că originea și susținerea lucrurilor și fenomenelor spirituale provin de la un soare care este iubire pură, în mijlocul căruia este Dumnezeu, Creatorul și Menținătorul universului, s-a demonstrat mai devreme. Originea și menținerea lumii fizice sunt asigurate de un soare care este foc pur. Putem astfel concluziona că cel din urmă este derivat din cel precedent, iar ambii din Dumnezeu, așa cum ceea ce este posterior urmează după ceea ce este anterior, și ceea ce este anterior, cel după care este ÎNTÂIUL.

Soarele fizic și lumile lui sunt foc pur. S-au demonstrat toate consecințele acțiunii sale, spre exemplu, modul în care se produce izbucnirea violentă de foc și flăcări în urma focalizării razelor sale într-un punct cu ajutorul unei lentile, natura căldurii sale, care este similară cu căldura focului elementar și gradarea acelei călduri potrivit unghiului său de incidență. De aici provin diferitele tipuri de climat precum și cele patru anotimpuri ale anului. Toate aceste precum și multe alte realități ce rezultă din facultatea de a raționa, confirmă cu ajutorul simțurilor trupului, adevărul că soarele lumii fizice este numai foc și de asemenea că este foc în puritatea lui supremă.

Cei care nu cunosc faptul că lumile spirituale își au originea în propriul lor soare, cunoscând doar faptul că lumile fizice își au originea în propriul lor soare, altul decât cel anterior, pot confunda aspectele spirituale cu cele fizice și pot concluziona, prin semnalele false pe care le receptează simțurile și concluziile raționale derivate din ele, că aspectele spirituale nu sunt nimic altceva decât pur și simplu aspecte fizice, și că, din activitatea acestora din urmă, stimulate de căldură și lumină, se ridică înțelepciunea și iubirea. Aceste persoane, pentru că nu văd nimic altceva cu ochii lor și nu miros nimic altceva cu nările lor și nu respiră nimic altceva cu plămâniilor lor decât natură fizică, îi atribuie acesteia în mod rațional toate cauzele. Astfel ei se îmbibă cu ceea ce este natural precum un burete care absoarbe apa. Astfel de persoane pot fi comparate cu vizitiii care înjugă caii în spatele trăsurii și nu în fața ei.

Altfel se petrece cu cei care deosebesc lucrurile spirituale de cele fizice, și le deduc pe cele din urmă din cele dintâi. Aceștia percep afluxul sufletului în trup, percep că acesta este spiritual, precum și faptul că lucrurile și fenomenele fizice, care sunt ale trupului, servesc sufletului drept vehicule și medii de manifestare, vehicule prin care sufletul produce efecte în lumea fizică. Dacă veți trage alte concluzii, veți fi asemenea unui rac, care avansează mergând cu spatele, dându-și ochii pe spate la fiecare pas, iar vederea voastră rațională poate fi

comparată cu cea a lui Argus, ai cărui ochi de la ceafă sunt vigilenți, în timp ce ochii din față dorm.

Astfel de persoane se cred a fi asemenea lui Argus în gândire; deoarece ele spun: „Cine nu vede că originea universului este din natură? Și atunci ce este oare Dumnezeu decât extensia cea mai profundă a naturii?” și fac observații „i” raționale similare, mândrindu-se cu raționamentele lor mai mult decât înțelepții.

VIII. TOT CEEA CE PROVINE DE LA SOARELE FIZIC, PRIVIT ÎN SINE, ESTE LIPSIT DE VIAȚĂ

10. Este vizibil oricărei minți raționale, chiar dacă este mai puțin elevată dincolo de simțurile trupești, faptul că iubirea privită în esența ei este vie și înfățișarea focului ei este viața. Dimpotrivă, focul cel elementar privit în el însuși este mort (lipsit de viață); drept urmare, soarele lumii spirituale - fiind iubire pură - este viu, iar soarele lumii fizice - fiind foc pur - este mort. Dar aceasta se petrece oare cu tot ceea ce provine de la cei doi sori?

Există două lucruri care produc toate efectele din univers, VIAȚA și NATURA. Aceste efecte sunt produse în conformitate cu ordinea și viața, din interior, care dau naștere naturii. Situația este diferită atunci când natura, din interior, determină viața să acționeze, așa cum se petrece cu cei care plasează natura, care în ea însăși este moartă, deasupra vieții, dedicându-se total plăcerilor simțurilor și ale cărnii, și subestimând lucrurile spirituale ale sufletului, desconsiderând adevăratele aspecte raționale ale minții. Aceștia sunt așa-numiții MORTII, ateii materialști din lume și toți diavolii din iad.

Ei mai sunt cunoscuți și sub denumirea de Morții din Lume, după cum scrie în David: „Ei s-au alipit de Baal-Peor, și au mâncat vite jertfite morților” (Psalmii 106; 28). „Vrăjmașul îmi urmărește sufletul, îmi calcă viața în picioare, la pământ, mă face să locuiesc în întuneric, ca cei care au murit de multă vreme” (Psalmii 143:3). „Ca să audă gemetele prinșilor de război, și să izbăvească pe cei ce sunt pe moarte” (Psalmii 102:20). Și în Apocalipsă: „Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort. Veghează întărește ce rămâne, care e pe moarte; căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu” (Apoc. 3:1, 2).

Ei se numesc morți, pentru că moartea spirituală este adevărata condamnare, și condamnați sunt cei mulți care cred că viața este de la natura fizică, crezând astfel că lumina naturii este lumina vieții, anulând, sufocând și exterminând orice idee de Dumnezeu, de paradis și de viață eternă. Asemenea persoane, acționând astfel, sunt ca și bufnițele, care văd lumină în întuneric și întuneric în lumină. Adică ei văd minciunile ca pe niște adevăruri, și lucrurile bune ca fiind rele, iar deliciale răului sunt deliciale inimilor lor. Ei sunt ca acele păsări și animale care devorează cadavre ca și cum ar fi bucate alese, iar duhorile care se ridică din morminte le consideră miresme vindecătoare. Aceștia nu văd alt aflux decât pe cel fizic sau natural; iar dacă, totuși, afirmă că afluxul este spiritual, aceasta nu se datorează faptului că ei știu ce este acesta, ci faptului că așa a spus vreun învățător de-al lor la fel de ignorant ca și ei.

IX. CEEA CE ESTE SPIRITUAL ESTE „ÎMBRĂCAT” CU CEEA CE ESTE FIZIC, PRECUM UN OM CARE ÎMBRACĂ O HAINĂ.

11. Este binecunoscut faptul că ambele aspecte - activul și pasivul sunt necesare fiecărei acțiuni, și că nimic nu se poate face doar din activ și nimic doar din pasiv. La fel se petrece cu ceea ce este de natură fizică: spiritualul - ca o forță vie - fiind activul, iar fizicul - ca o forță moartă - fiind pasivul. De aici reiese faptul că orice a existat de la începuturile acestei lumi și orice a apărut în orice moment în existență, de atunci și până azi, există de la ceea ce este spiritual prin mijloacele lucrurilor și fenomenelor fizice și aceasta nu numai privitor la lumea animală, ci la cea vegetală.

Un alt fapt similar este cunoscut de asemenea și anume că în orice efect care este produs există o cauză principală și una intermediară, iar atunci când se produce ceva, acestea două apar ca fiind una singură, deși ele sunt două distincte. De aici reiese una din legile înțelepciunii, și anume faptul că principala *cauză* și cauza secundară formează împreună o cauză; astfel înlănțuiesc ceea ce este spiritual și cea ce este fizic. Motivul pentru care acestea două apar ca fiind una singură este acela că spiritualul este în fizic așa cum fibra este în mușchi și sângele în artere, sau gândul în interiorul vorbirii și afecțiunea în tonul vocii. Acest aspect se face simțit prin mijloace de natură fizică. Din aceste cauze, ceea ce este spiritual se înveșmântează cu ceea ce este fizic, precum un om care se îmbracă cu haine.

Corpul organic cu care sufletul se înveșmântează este aici comparat cu o haină deoarece înconjoară sufletul, iar sufletul, de asemenea, se retrage și își îndepărtează hainele vechi atunci când pleacă din lumea fizică în propria lui lume. În plus, trupul se uzează (îmbătrânește) precum o haină, dar sufletul nu, pentru că este o substanță care nu are nimic în comun cu schimbările naturii, care avansează de la începuturi la sfârșituri, găsindu-i sfârșitul la momentul stabilit.

Cei care nu consideră trupul ca fiind un veșmânt al sufletului, trebuie să știe că trupul însuși este mort, și doar adaptat ca să primească forțele vii care se revarsă în el prin sufletul care este de la Dumnezeu. Este bine să amintim aici concluziile eronate și anume că dacă sufletul trăiește singur, și trupul poate să o facă, și că există astfel în viețile lor corespunzătoare o ARMONIE PRESTABILĂ.

Aceștia de asemenea trag concluzia că AFLUXUL poate fi ori SPIRITUAL ori FIZIC și uită ceea ce este dovedit de fiecare obiect creat: faptul că ceea ce este posterior nu acționează din el însuși, ci din ceva ce îl precede. În acest mod, nimic nu acționează decât din Cel Dintâi, care acționează din el însuși, adică de la Dumnezeu. Există deci o singură viață, neCreată dar capabilă a se revărsa remarcabil în forme adaptate organic pentru receptarea sa. În concluzie, toate lucrurile din universul creat - în general și în particular - sunt astfel de forme.

Multă lume presupune că sufletul este viață și că omul trăiește prin propria sa viață, care există în suflet, deci prin el însuși, nu printr-un aflux de viață ce vine de la Dumnezeu. Gândind astfel, asemenea persoane înnoadă un fel de Nod Gordian al greșelilor în care ei își încâlcesc toate raționamentele minții lor, până când nimic altceva nu mai iese de acolo decât nebunia ce privește aspectele spirituale. Ei continuă să construiască un labirint din care mintea lor nu va putea vreodată, să se descurce și să se retragă. De asemenea, ei se afundă ca în niște peșteri subterane, săpând într-un etern întuneric.

De la o astfel de credință provin nenumărate erori, fiecare dintre ele fiind oribilă: cum este aceea că dacă Dumnezeu S-a transpus pe El însuși în om, fiecare om este un fel de zeitate care trăiește prin ea însăși și care face lucruri bune și înțelepte de la el însuși și, de asemenea, că toată credință și caritatea provin de la el însuși, nu de la bunul Dumnezeu. Aceasta pe lângă alte sentimente monstruoase cum ar fi a celor din infern care, atunci când se aflau în lume credeau că cea care produce viața este natura fizică. Când aceștia privesc înspre cer, lumina acestuia le apare a fi întuneric adânc.

Odată, am auzit din cer o voce spunând că, dacă măcar o scânteie de viață din om ar fi de la el însuși și nu de la Dumnezeu din el, nu ar mai exista rai în timp ce, de asemenea, nu ar exista biserică pe pământ, și în consecință nici viață eternă.

Pentru mai multe detalii legate de acest subiect consultați lucrarea IUBIREA CONJUGALĂ, 132-136, precum și ADEVĂRATA RELIGIE CREȘTINĂ, nr. 48.

X. ASPECTELE SPIRITUALE ÎNVEȘMÂNTATE ÎN ACEST FEL ÎN OM, ÎI PERMIT ACESTUIA SĂ TRĂIASCĂ PRECUM O FIINȚĂ RAȚIONALĂ ȘI MORALĂ, AȘADAR CA UN OM SPIRITUAL.

12. Această concluzie este o urmare a principiului stabilit mai devreme, și anume că sufletul se înveșmântează cu un trup ca și omul care se înveșmântează cu haine. Aceasta se petrece datorită faptului că sufletul se revarsă în mintea omului și de aici în trup, purtând astfel viața pe care o primește continuu de la Domnul și transferând-o indirect în trup, căruia îi dă viață printr-o uniune intimă. De aici și din experimentele oamenilor reiese faptul că ceea ce este spiritual este unit cu ceea ce este material, ca și o forță vie cu una moartă. Astfel, omul poate să vorbească rațional și să se comporte moral.

Chiar dacă pare ca și când limba și buzele vorbesc ele însele și ca și cum brațele și mâinile acționează la fel, de fapt gândul este cel care, în el însuși, este spiritual, el fiind cel care vorbește. Voința, care este de asemenea spirituală, este cea care acționează, prin organele proprii, care sunt materiale în ele însele, deoarece sunt luate din lumea naturală. Aceasta apare clar, ajungându-se la următoarea considerație: eliminând gândul din vorbire, nu este astfel gura mută? Așadar, separați voința de acțiune observând: oare nu se vor opri atunci mâinile pentru moment?

Uniunea lucrurilor spirituale cu cele materiale, precum și apariția vieții în obiecte materiale, poate fi comparată cu vinul excelent absorbit de un burete curat, cu suc proaspăt dintr-un strugure, cu deliciosul suc al unui măr, și cu mirosul parfumat al scorțișoarei. Fibrele conținute în toate aceste substanțe materiale, nu au în ele însele nici gust și nici miros, ci acestea derivă din fluidele din ele; astfel, dacă stoarceți acele fructe, ele devin doar niște poame goale. La fel este și cu organele trupului, atunci când acestuia i se ia viața.

Faptul că omul este o ființă rațională reiese din uniunea dintre lucrurile spirituale cu cele naturale precum și din procesele analitice ale gândirii sale. Din același motiv, este evident faptul că el este o ființă morală, datorită comportamentului său. Acestea se datorează facultății sale de a recepta afluxul de la Domnul prin intermediul cerului îngeresc, unde este chiar reședința înțelepciunii, iubirii, rațiunii și moralității. De aici reiese faptul că prin uniunea în om a ceea ce este spiritual cu ceea ce este material, un om trăiește atât fizic cât și spiritual. Motivul pentru care el trăiește într-un mod similar și în același timp diferit după moarte este că atunci sufletul său este înveșmântat într-un corp substanțial, ca și atunci când în lumea fizică el a fost îmbrăcat cu un corp material

Multă lume crede că percepțiile și gândurile minții, fiind spirituale, curg nesupravegheate, nu organizate. Astfel, visele care nu au văzut interioarele capetelor, acolo unde se află percepțiile și gândurile în fază incipientă, ignoră existența creierului, compus din materie cenușie și albă, împreună cu glandele și ventriculele înconjurate de membrane. Acestea de asemenea nu știu dacă omul gândește normal sau nu, în concordanță cu sunetul sau condiția distorsionată a tuturor acelor organe și în consecință dacă el este rațional și moral, în concordanță cu structura minții sale. Pentru vederea rațională a unui om, fără forme organizate special pentru receptarea luminii spirituale, înțelegerea ar fi un nimic abstract, ca și cum vederea lui naturală ar fi fără ochi.

XI. RECEPTAREA ACELUI AFLUX ESTE IN CONFORMITATE CU IUBIREA ȘI ÎNȚELEPCIUNEA FIECĂRUI OM

13. S-a demonstrat mai devreme faptul că omul nu este viață, ci un receptor al vieții ce vine de la Dumnezeu și că iubirea unită cu înțelepciunea este viață. S-a demonstrat, de asemenea, că Dumnezeu este iubirea însăși și înțelepciunea însăși, și astfel viața însăși. De aici rezultă faptul că, atât timp cât omul iubește înțelepciunea, sau atât timp cât el are înțelepciune prin intermediul iubirii, el este o imagine a lui Dumnezeu și este un receptor al vieții primită de la Dumnezeu. Dimpotrivă, atâta timp cât el este în opoziție cu iubirea și manifestă astfel nebunia, el nu primește viață de la Dumnezeu, ci din iad, viață care este de fapt numită moarte.

Iubirea însăși și înțelepciunea nu reprezintă viața, ci sunt Ființa vieții. Pe de altă parte, deliciile iubirii și plăcerile înțelepciunii sunt caracteristici ale vieții, deoarece prin intermediul lor este manifestată Ființa vieții. Afluxul vieții de la Dumnezeu poartă cu sine acele delicii și plăceri, și de asemenea afluxul luminii și căldurii primăvara transmit delicii și plăceri minților umane, a păsărilor și animalelor de tot felul, și chiar vegetalelor, care apoi înmuguresc și dau fructe. Din deliciile iubirii și din plăcerile înțelepciunii, mintea se expansionează și se adaptează pentru a deveni un receptor, tot la fel cum veselia și bucuria destind fața și o adaptează influxului voioșiei sufletului.

Omul care este atins de iubirea înțelepciunii este ca și grădina Raiului, în care se găsesc doi copaci, unul al vieții, celălalt al cunoașterii binelui și al răului. Copacul vieții receptează iubirea și înțelepciunea de la Dumnezeu, iar copacul cunoașterii binelui și al răului receptează iubirea și înțelepciunea ce vin de la sine. Omul care le primește ca provenind de la el însuși este nebun, cu toate că el se crede înțelept precum Dumnezeu. Dar, acela care le primește ca provenind de la Dumnezeu este cu adevărat înțelept și crede că nimeni nu este mai înțelept decât Dumnezeu. Dar amănunte despre acest subiect se găsesc în lucrarea despre IUBIREA CONJUGALĂ.

Voi dezvălui aici o taină care va confirma aceste fapte din Cer. Toți îngerii din ceruri își întorc frunțile către Domnul care este ca un soare, și toate entitățile din infern își întorc cefele către El. Cei din urmă primesc afluxul în sentimentele voinței lor, care în ele însele sunt dorințe și fac ca înțelegerea să îi favorizeze; însă cei dintâi primesc afluxul în sentimentele înțelegerii lor, și fac voința să fie în favoarea lor, de aceea, aceștia sunt înțelepți iar ceilalți nebuni. De fapt, capacitatea de înțelegere umană sălășluiește în creierul mare, care se află în spatele frunții, iar voința sălășluiește în cerebel, care se află în partea din spate a capului.

Cine nu știe oare că un om care este nebun, datorită greșelilor permite amplificarea poftelor produse de propria sa răutate, și le susține prin motive aduse de propria sa înțelegere.

Pe de altă parte, un om înțelept vede în adevăruri caracterul dorințelor care provin din voința sa și le înfrânează. Un înțelept face aceasta deoarece își întoarce fața către Dumnezeu, adică crede în Dumnezeu și nu în el însuși; dar un nebun face altfel pentru că el își întoarce fața de la Dumnezeu, adică el crede doar în el însuși și nu în Dumnezeu. Să crezi în tine însuși (în ego-ul tău) înseamnă să crezi că iubirea și înțelepciunea ta vin de la tine însuși și nu de la Dumnezeu. Aceasta înseamnă să mănânci din pomul cunoașterii binelui și răului. A crede în Dumnezeu înseamnă a crede că iubirea și înțelepciunea ta vin de la Dumnezeu și nu de la tine însuși iar aceasta înseamnă a mânca din pomul vieții (Apoc. 2:7).

Din aceste considerente, receptarea afluxului vieții primite de la Dumnezeu este în concordanță cu starea de iubire și înțelepciune pe care le are un om. Acest aflux poate fi ilustrat în continuare de afluxul de lumină și căldură asupra plantelor care înfloresc și produc fructe potrivit structurii fibrelor care le formează, potrivit deci, receptivității lor. Pot fi de asemenea vizualizate razele de lumină care rezultă din acest aflux și pătrund în pietrele prețioase modificându-le culorile potrivit părților lor componente, în concordanță cu aceeași receptivitate, precum razele de lumină care pătrund prin lentile și prin picăturile de ploaie și desfășoară curcubeie corespunzătoare incidenței refracției și astfel receptării luminii. Procesul este similar cu ceea ce se produce în mințile omenești cu afluxul ce provine de la Domnul văzut ca un soare, și se revarsă perpetuu dar este primit diferit, în funcție de receptivitatea fiecărui om.

XII. CAPACITATEA OMULUI DE A ÎNȚELEGE ÎN OM POATE FI ELEVATĂ ÎN LUMINĂ, ADICĂ ÎN ÎNȚELEPCIUNEA ÎN CARE EXISTĂ ÎNGERII CERULUI, POTRIVIT CULTIVĂRII MOTIVELOR ACESTUIA, IAR VOINȚA LUI POATE FI ELEVATĂ ÎN ACELAȘI MOD ÎN FOCUL CERULUI, ADICĂ ÎN IUBIRE, ÎN CONFORMITATE CU FAPTELE SALE. ÎNSĂ IUBIREA VOINȚEI NU ESTE ELE-

VATĂ DACĂ OMUL NU DOREȘTE ȘI NU REALIZEAZĂ ACELE LUCRURI CARE ÎI SUNT DATE DE ÎNȚELEPCIUNEA ÎNȚELEGERII.

14. Minteă umană are două facultăți principale: înțelegerea și voința, înțelegerea este cea care receptează lumina raiului, care în esență este înțelepciune; iar voința este receptorul căldurii raiului care în esență este iubire, așa cum s-a arătat mai devreme. Acestea două, înțelepciunea și iubirea, provin de la Domnul și se revarsă în rai, unde se află îngerii, care o revarsă în lumea noastră.

În plus, cele două principii provin în comuniune de la Domnul astfel și se revarsă în sufletele îngerilor și ale oamenilor, dar ele nu sunt primite unite în mințile acestora. Cea dintâi care este primită acolo este lumina care formează înțelegerea fiind gradat primită și iubirea, care formează voința.

Spre binele omului, i s-a dat acestuia facultatea de a-și ridica înțelegerea aproape de lumina în care există îngerii din cer, ca să înțeleagă ce trebuie să facă și apoi să acționeze ca atare. Astfel omul poate atinge prosperitatea în timpul vieții sale în această lume iar după moarte el va fi binecuvântat în eternitate. El devine prosper și binecuvântat dacă tinde către înțelepciune și își păstrează voința supusă voinței lui Dumnezeu sau devine neprosper și în cele din urmă nefericit dacă face în așa fel încât înțelegerea sa să fie supusă voinței proprii. Motivul este acela că încă de la naștere voința personală este înclinată către rău și dacă nu este ținută în frâu cu ajutorul înțelegerii, omul poate să se pripească și să dea curs slăbiciunilor sale provenite din natura sa sălbatică inerentă. Atunci el îi va distruge de dragul lui pe toți cei care nu îi vor face pe plac și nu îl vor tolera.

Pe de altă parte, dacă înțelegerea ar putea fi îmbunătățită separat de voință, omul nu ar fi om, ci animal. Aceasta pentru că fără dominarea înțelegerii deasupra voinței, el nu ar fi în stare să gândească și nici să vorbească, ci doar să se exprime prin sunete; nu ar putea să acționeze prin rațiune, ci doar prin instinct. De asemenea, nu ar fi în stare să cunoască lucrurile care sunt de la Dumnezeu și prin intermediul lor să-L cunoască pe Dumnezeu, și astfel să fie unit cu El și să trăiască în eternitate. Dumnezeu singur acționează iar omul permite să se acționeze asupra lui. Astfel el aparent reacționează judecând după aparențe și după cum îl duce capul, dar în realitate totul îi vine de la Dumnezeu.

Din aceste motive bine înțelese reiese care este natura iubirii voinței omului, dacă aceasta este elevată cu ajutorul înțelegerii și care este natura sa dacă nu este elevată, în consecință putem înțelege chiar natura omului. Dacă iubirea voinței sale nu este elevată cu ajutorul înțelegerii, omul este precum un șoim care zboară în înălțime și care, atunci când vede hrana de pe pământ, care este obiectul dorințelor lui, cum ar fi: găini, lebede tinere sau chiar miei, coboară într-o secundă și o devorează. El este, de asemenea, precum un adulter care ademeneste o prostituată într-o pivniță iar apoi urcă la cele mai înalte etaje ale casei conversând cu pretenții de înțelepciune cu cei care locuiesc acolo și sunt preocupați de castitate și care, din timp în timp, se retrage din locul lui pentru a se răsfăța în pivniță alături de prostituată.

El este de asemeni precum un hoț, care fiind într-un turn, pretinde că păzește cetatea de acolo, dar care, cum vede un obiect de furat care se află jos, se repede și îl înșfacă. Așa este omul a cărui voință sau iubire nu este elevată cu ajutorul înțelegerii. El rămâne atunci din punct de vedere al conștiinței la nivelul picioarelor, scufundat în lucrurile impure ale naturii și în plăcerile simțurilor. Este total altfel cu cei care își supun ispitele plăcerii voinței cu ajutorul înțelepciunii înțelegerii. La aceștia, înțelegerea intră într-un anumit acord cu voința, același lucru petrecându-se și cu înțelepciunea și iubirea, acestea rămânând împreună la un nivel ridicat, spre suprema lor încântare.

XIII. ÎN CEEA CE PRIVEȘTE ANIMALELE, ESTE CU TOTUL ALTFEL

15. Cei care judecă doar după simpla aparență pe care o dau simțurile trupești, pot să tragă concluzia că animalele au și ele voință și înțelegere la fel ca și oamenii și de aici să concluzioneze că singura diferență constă în abilitatea omului de a vorbi și de a exprima lucrurile pe care le gândește și le dorește, în timp ce animalele se pot exprima doar prin sunete. Totuși animalele nu au voință și înțelegere, ci doar ceva asemănător cu acestea pe care cei învățați îl numesc un lucru analog.

Omul este om deoarece capacitatea lui de înțelegere se poate ridica deasupra dorințelor voinței sale și astfel de sus, el le poate cunoaște și le poate vedea și, de asemenea, le poate stăpâni. Animalul este animal deoarece dorințele lui îl îndeamnă să facă ceea ce face. Astfel, omul este om datorită faptului că voința sa este supusă de către capacitatea sa de înțelegere, în timp ce la animal înțelegerea este supusă voinței sale. Capacitatea de înțelegere a omului este vie și deci este o înțelegere reală, deoarece primește lumina care se revarsă din cer și pe care o asimilează considerând-o a lui. Datorită ei, omul are o gândire analitică ce implică varietate, pe care însă o consideră, în mod eronat, că ar proveni de la el însuși. Voința omului este vie, fiind astfel o voință adevărată, deoarece primește iubirea revărsată din ceruri și acționează din iubire ca și cum ar acționa din el însuși, însă în cazul animalelor este exact opusul.

De aceea, cei care gândesc din perspectiva poftelor trupești date de voința lor sunt comparați cu animalele; ei apărând în lumea spirituală precum animalele. De asemenea, ei se comportă ca și animalele, singura diferență fiind aceea că sunt în stare să se comporte diferit dacă ei doresc aceasta. Pe de altă parte, cei care își înfrânează poftele voinței lor cu ajutorul înțelegerii, acționând rațional și înțelept, apar în lumea spirituală ca și oameni, iar în ceruri sunt îngeri.

Într-un cuvânt, în cazul animalelor, voința și înțelegerea conlucrează întotdeauna, și pentru că voința prin ea însăși e oarbă, fiind un produs al căldurii și nu al luminii, face ca și înțelegerea să fie oarbă. De aici rezultă că animalul nu își cunoaște și nu își înțelege propriile acțiuni. Totuși el acționează, cu toate că o face pe baza unul aflux venit din lumea spirituală, iar astfel de acțiune este instinctivă.

Se presupune că un animal înțelege și gândește ce să facă; dar aceasta nu este deloc așa: acțiunile sale sunt induse doar de iubirea naturală care provine din creație, cu participarea simțurilor trupului. Motivul pentru care omul gândește și vorbește este acela că el este capabil să își separe înțelegerea de voință și înțelegerea lui chiar poate fi elevată în lumina cerului; deoarece înțelegerea gândește și gândirea vorbește.

Motivul pentru care animalele acționează conform legilor înscrise în natura lor și unele dintre ele (în mod diferit de mulți oameni) acționează ca și cum ar face-o într-un mod rațional și moral, este că înțelegerea lor se supune orbește dorințelor voinței și astfel ele nu sunt capabile să pervertească acele dorințe prin crearea unor judecăți vicioase, așa cum fac oamenii. Se observă că în afirmațiile de mai sus, prin voința și înțelegerea animalelor ne referim la anumite asemănări și analogii cu aceste facultăți ale omului. Doar în aparență analogiile primesc numele acestor facultăți.

Viața unui animal poate fi comparată cu un somnambul care merge și acționează în virtutea voinței sale în timp ce înțelegerea doarme sau cu un orb care merge pe străzi condus de un câine, precum și cu un idiot care muncește din obișnuință, conform unor reguli. În mod similar, un animal poate fi comparat cu o persoană lipsită de memorie și privată astfel de înțelegere, care totuși știe sau învață cum să se îmbrace și să mănânce mâncarea pe care o preferă, să iubească sexul, să se plimbe pe străzi de la o casă la alta și să realizeze lucruri care îi liniștesc simțurile și îi răsfată carnea, făcând toate acestea doar mânat de plăceri care îl atrag în mod inconștient, deși el nu gândește și nici nu poate vorbi.

Din aceste considerente este evident cât de mult greșesc cei care cred că animalelor le place să raționeze și faptul că ele se disting de om numai prin înfățișarea lor exterioară și prin incapacitatea lor de a exprima prin vorbe lucrurile raționale pe care le ascund în interiorul lor.

Din aceste idei eronate mulți chiar concluzionează că dacă omul trăiește după moarte, și un animal va trăi de asemenea și invers, dacă animalul nu trăiește după moarte, nici omul nu o va face.

XIV. EXISTĂ TREI NIVELURI ÎN LUMEA SPIRITUALĂ ȘI TREI NIVELURI ÎN LUMEA FIZICĂ, ÎN FUNCȚIE DE CARE SE PRODUC TOATE AFLUXURILE.

16. Prin investigarea cauzelor și a efectelor, s-a descoperit că există două niveluri: unul în care lucrurile sunt anterioare și posterioare și altul în care ele sunt mai mari sau mai mici. Nivelurile care deosebesc lucrurile anterioare de cele posterioare se numesc NIVELURI DE ALTITUDINE sau NIVELURI DISCRETE; iar nivelurile prin care deosebim lucrurile ca fiind mai mari sau mai mici se numesc NIVELURI DE LATITUDINE sau NIVELURI CONTINUE.

Niveluri de altitudine sau discrete sunt precum generarea și formarea unui lucru dintr-altul, cum ar fi de exemplu un nerv alcătuit din fibrele sale sau orice fibră din filamentele sale; sau o bucată de lemn, piatră sau metal alcătuite din părțile lor și orice alt întreg alcătuit din părțile sale. Însă nivelurile de latitudine sau continue sunt precum creșterea sau descreșterea aceluiași nivel de altitudine, respectând anumiți parametri, cum sunt: lățimea, lungimea, înălțimea și adâncimea; precum volumele mai mici sau mai mari ale apei, aerului sau eterului și precum masele mari sau mici de lemn, piatră sau metal.

Toate lucrurile care există în ambele lumi, atât în cea fizică cât și în cea spirituală, aparțin acestor două categorii.

Atât în lumea spirituală cât și în cea fizică, există trei atmosfere distincte, în funcție de gradele de altitudine. Atmosferele lumii spirituale sunt subtile, iar atmosferele lumii fizice sunt materiale. Și dacă atmosferele își au originea în soarele celor două lumi, ele conțin lumină și căldură, însemnând că există trei categorii de lumină și trei categorii de căldură. Și dacă lumina, în lumea spirituală, este în esența sa înțelepciune, iar căldura este în esența ei iubire, după cum s-a arătat mai sus, rezultă că există trei niveluri sau categorii ale înțelepciunii și trei niveluri ale iubirii, deci trei niveluri ale vieții.

De aici rezultă că există trei ceruri îngerești: unul suprem, care mai este numit al treilea cer, locuit de îngerii de nivel suprem; unul mijlociu, care este numit al doilea cer, locuit de îngerii de nivel mijlociu și cel mai de jos care este numit și cel dintâi cer, locuit de îngerii de nivelul cel mai de jos. Aceste ceruri se deosebesc și în funcție de nivelurile înțelepciunii și iubirii: cei care se află în cerul cel mai de jos, iubesc cunoașterea adevărilor și a lucrurilor bune. Cei care se află în cerul mijlociu iubesc înțelegerea acestora, iar cei care se află în cerul suprem iubesc înțelepciunea, ceea ce înseamnă că trăiesc conform acelor adevăruri și lucruri bune pe care le cunosc și le înțeleg.

Există o corespondență între cele trei categorii de ceruri îngerești și mintea umană, deoarece mintea umană este o imagine a cerului adică este cerul în forma sa restrânsă. Deci, omul poate deveni, în funcție de cum își direcționează mintea, înger al unuia dintre cele trei ceruri datorită capacității sale de a recepta înțelepciunea și iubirea venite de la Domnul: un înger al cerului inferior dacă el primește doar iubirea cunoașterii adevărului și a binelui, un înger din cerul mijlociu, dacă el primește iubirea înțelegerii adevărului și a binelui, un înger al cerului suprem, dacă primește iubirea de a fi înțelept, ceea ce înseamnă a trăi conform adevărului și a binelui. Despre faptul că mintea umană se diferențiază în trei categorii distincte, în funcție de cele trei ceruri cu care intră în rezonanță, se poate citi mai mult în lucrarea despre IUBIREA CONJUGALĂ. De aici este evident faptul că întregul aflux spiritual pe care omul îl primește de la Domnul coboară prin aceste trei ceruri fiind receptat de către om în conformitate cu nivelul de înțelepciune și iubire în care el se află.

O cunoaștere a acestor niveluri este de cea mai mare valoare, deoarece dacă oamenii nu le cunosc, rămân ancorati în cel mai de jos nivel în care există simțurile corpului lor și din ignoranța lor, care este un întuneric dens al înțelegerii, nu pot fi ridicați în lumina spirituală, care este deasupra lor. Astfel, naturalismul îi ia în stăpânire în mod spontan de îndată ce încearcă să se intereseze și să studieze despre suflet, mintea umană și rațiune sau dacă își extind și mai mult interesul către lucrurile cerești și viața de după moarte. Astfel ei devin asemenea persoanelor care stau în piețe cu telescoape în mâini privind cerul și strigând în gura mare profesiei prostești; sau precum persoanele care flecăresc judecând despre fiecare obiect pe care îl văd și despre tot ceea ce aud, fără ca însă remarcile lor să fie mai mult decât logice sau raționale. Astfel ei sunt precum măcelarii care se cred anomiști talentați deoarece au cercetat viscerele unui vițel și a unei oi, doar pe dinafară dar nu și pe dinăuntru.

XV. ÎN PRIMUL NIVEL SE AFLĂ LIMITELE, ÎN CEL DE-AL DOILEA CAUZELE, IAR ÎN CEL DE-AL TREILEA SE AFLĂ EFECTELE.

17. Cine nu a observat că sfârșitul nu este cauza, ci el produce cauza și faptul că această cauză nu este efectul ci ea produce efectul, în consecință, acestea sunt trei lucruri distincte care urmează una după cealaltă în ordine? În cazul omului, sfârșitul este iubirea voinței sale; ceea ce omul iubește aceasta își propune și intenționează să realizeze. Cauza sa este motivul înțelegerii sale, efectele sunt acțiunile trupului. Astfel, există trei lucruri în om care urmează unul după celălalt în ordine, în același mod în care nivelurile de altitudine urmează unul după celălalt. Când acestea trei sunt stabilite, sfârșitul este în interiorul cauzei și cu ajutorul cauzei sfârșitul se află în efect: astfel, acestea coexistă în efect. Ținând cont de acestea, se spune în Cuvânt că toți trebuie să fim judecați în funcție de acțiunile noastre, deoarece sfârșitul sau iubirea voinței noastre și cauza sau motivul înțelegerii noastre sunt simultan prezente în efecte, care sunt acțiunile trupului nostru: astfel, calitatea completă a omului este conținută în ele.

Pentru aceia care nu cunosc aceste lucruri, nedistingând astfel scopul rațiunii, nu pot să evite finalizarea ideilor, gândurilor lor, nici măcar la nivelul atomilor lui Epicur, monadelor lui Leibnitz, sau substanțelor simple ale lui Wolff. De aceea, ei își blochează înțelegerea, astfel încât nici măcar nu pot gândi rațional despre afluxul spiritual, deoarece nu concep ideea de progres. Dacă această substanță simplă este divizată ea cade în neant. Astfel, înțelegerea rămâne în lumina sa primordială (lumen), care provine din simțurile trupului și nu mai avansează deloc. În consecință, cei ignoranți știu doar că aspectul spiritual este un aspect natural mai subtil, că animalele au rațiune la fel ca și oamenii și că sufletul este precum o pală de vânt, așa cum este respirația care iese din pieptul unei persoane atunci când aceasta moare. Și mai au numeroase idei care nu vorbesc despre lumină, ci despre întunericul adânc.

Așa cum toate lucrurile din lumea spirituală precum și cele din lumea fizică se formează conform acestor trei categorii, după cum s-a arătat în capitolul precedent, este evident faptul că, inteligența constă în a le cunoaște și a le deosebi în mod corect, observând ordinea în care ele apar. De asemenea, cu ajutorul acestor categorii, putem cunoaște calitatea fiecărui om atunci când se cunoaște iubirea sa; deoarece, așa cum s-a observat mai sus, sfârșitul care aparține voinței, cauza care aparține înțelegerii și efectele, care aparțin trupului, provin din iubirea sa (a omului) așa cum copacul crește din semințele sale, sau așa cum fructul crește în copac.

Există trei feluri de iubire: iubirea cerească, iubirea lumească și iubirea față de propria persoană; iubirea cerească este spirituală, iubirea lumească este materială, iar iubirea față de propria persoană este trupească. Când iubirea este spirituală, toate lucrurile care provin din ea, precum formele din esența lor, au o calitate spirituală. În consecință, dacă iubirea principală este iubirea lumească, sau iubirea de bunăstare, deci materială, toate lucrurile care provin

din ea, sunt precum lucrurile care se trag din originea lor primară, dobândesc o calitate materială. La fel, dacă iubirea principală este iubirea față de propria persoană, deci trupească, considerându-se ca fiind deasupra celorlalte, toate lucrurile care rezultă din această iubire dobândesc o calitate trupească, deoarece omul care prețuiește acest tip de iubire se respectă doar pe sine și astfel gândurile sale sunt îndreptate doar către corp. De aceea, așa cum s-a remarcat, cel care manifestă iubire față de toți, iubire care este cea mai puternică, și în același timp este familiarizat cu evoluția de la efect la cauză și de la cauză la efect, cunoaște omul în întregime. În acest mod, îngerii cerului îi cunosc pe toți cei cu care ei vorbesc. Ei percep iubirea acestor oameni din sunetul vocii lor, din expresia feței lor ei văd imaginea lor, iar din gesturile corpului lor, caracterul.

ÎNCHEIERE

19. După ce au fost scrise aceste pagini, m-am rugat la Domnul ca să mi se permită să vorbesc cu câțiva discipoli ai lui ARISTOTEL și, în același timp, cu câțiva discipoli ai lui DESCARTES și cu câțiva discipoli ai lui LEIBNITZ, pentru a afla opiniile lor privind interacțiunea dintre trup și suflet. După ce mi-am terminat ruga, au venit nouă oameni - trei discipoli ai lui Aristotel, trei ai lui Descartes și trei ai lui Leibnitz - și m-au înconjurat, admiratorii lui Aristotel fiind în partea stângă, cei ai lui Descartes în partea dreaptă, iar ai lui Leibnitz în spatele meu. La o distanță considerabilă, și de asemenea la distanță între ei, am văzut trei persoane care aveau pe cap câte o cunună de lauri, pe care i-am recunoscut, printr-o percepție ce se revărsa în mine, ca fiind cei trei mari conducători sau maeștrii înșiși, în spatele lui Leibnitz stătea o persoană care îi ținea poalele veșmântului și care mi s-a spus că era Wolff. Acei nouă oameni când s-au întâlnit, s-au salutat mai întâi unul pe celălalt adresându-și cuvinte curtenitoare și au început să vorbească.

Dar, dintr-o dată, de jos se ridică un spirit ce ținea o tortă în mâna dreaptă, pe care a fluturat-o în fața lor. Aceasta a fost cauza pentru care ei au devenit inamici, privindu-se amenințător unul pe celălalt, deoarece au prins gustul altercației și al disputei. Apoi discipolii lui Aristotel, care erau de asemenea învățați, au început să vorbească, spunând: „Cine nu vede că lucrurile pătrund prin intermediul simțurilor în suflet, precum omul care intră pe ușă într-o cameră, și faptul că sufletul gândește în concordanță cu acest aflux? Când un iubit vede o virgină frumoasă sau pe mireasa lui, oare nu îi lucesc ochii și își umple sufletul cu iubirea pentru ea? Când un sărac vede saci de bani, nu se avântă oare înspre ei cu toate simțurile și îi transmite sufletului această ardoare, făcându-l să-și dorească să îi posede? Când un om mândru aude că este laudat de altul oare nu-și ciulește urechile pentru a-și umple astfel sufletul de aceste laude?

Nu sunt oare simțurile trupului curțile exterioare, care sunt singura intrare către suflet? Din aceste considerente și altele nenumărate de aceeași natură, cine poate concluziona altfel decât că afluxul vine de la natură sau că acesta este fizic?”.

În timp ce ei ne vorbeau, discipolii lui Descartes își țineau degetele pe frunți; iar acum, retrăgându-le, vorbiră: „Voi vorbiți despre aparențe. Nu știți că iubirea omului față de o virgină sau o mireasă nu provine de la ochii săi, ci de la sufletul său; și de asemenea, că râvna omului pentru sacii de bani nu provine de la simțurile trupului său, ci de la sufletul său; și de asemenea că urechea omului care devorează laudele lingușitorilor se supune aceluiași principiu? Oare nu percepția este cea care produce senzația? Iar percepția este a sufletului și nu a organelor de acțiune ale trupului. Spune dacă poți, ce determină limba și buzele să vorbească, dacă nu gândirea; și ce determină mâinile să lucreze, dacă nu voința? Gândul și voința sunt instrumentele sufletului, iar nu ale trupului. Astfel, ce determină ochiul să vadă, urechile să audă și celelalte organe să simtă, dacă nu sufletul? Din aceste considerente și altele nenumărate de aceeași natură, fiecare om, a cărui înțelepciune se ridică deasupra lucrurilor

supuse simțurilor trupești, concluzionează că nu există aflux al trupului înspre suflet, ci al sufletului înspre trup; aflux pe care îl numim Ocazional, și de asemenea Aflux Spiritual.”

Când acestea au fost spuse, cei trei oameni care au stat în spatele fostelor grupe de câte trei și care erau discipolii lui Leibnitz, au început să vorbească, spunând: „Noi am auzit argumentele spuse de ambele părți și le-am comparat, considerând că, în multe aspecte, cele din urmă sunt mai solide decât cele dintâi, și în multe altele că cele dintâi sunt mai solide decât cele din urmă. De aceea, dacă doriți vom aplană disputa”.

Fiind întrebați „Cum?”, ei au răspuns: „Nu există aflux al sufletului în trup, nici al trupului în suflet, ci ele operează împreună, instantaneu și de comun acord. Această acțiune a fost denumită Armonie Prestabilită.”

Apoi a apărut din nou spiritul care ținea torța. Acum, torța era în mâna lui stângă și o flutura în spatele capetelor lor. În timp ce toate ideile lor au devenit confuze și ei țipau deodată: „Nici sufletul și nici trupul nostru nu știu de partea cărei ipoteze să fim. Așadar, haideți să rezolvăm această dispută prin tragere la sorți și ne vom supune ideii care va ieși prima în urma acestei trageri la sorți.” Astfel, ei au luat trei foi de hârtie și au scris pe una dintre ele AFLUX FIZIC, pe alta AFLUX SPIRITUAL, iar pe cea de-a treia ARMONIE PRESTABILITĂ. Le-au pus apoi într-o pălărie. Apoi l-au desemnat pe unul dintre ei să aleagă unul din bilete, acesta extrăgând biletul pe care scria AFLUX SPIRITUAL. Văzând și citind aceasta, toți au rostit, unii răspicat și clar, alții ezitând - „Să ne supunem cu toții acesteia, deoarece aceasta a ieșit prima”.

Dar apoi, brusc a apărut un înger care a spus „Să nu vă imaginați că hârtia în favoarea afluxului spiritual a ieșit prima din întâmplare, deoarece aceasta a fost PROVIDENȚA. Deoarece mințile voastre sunt confuze, voi nu vedeți adevărul; dar adevărul pur vi s-a arătat prin mâna celui care a extras biletul, pentru ca astfel voi să acceptați rezultatul extragerii.”